

Den flygande Holländaren

— syn som förföljer mig

AV GUNNAR EKELÖF

ILLUSTRATÖR:
BJÖRN HINDERS

Detta är en syn som länge följt mig. Den kunde vara sedd i drömmen, men jag tror inte den är det. Den kunde vara ett minne av någonting jag läst

eller en tavla jag sett, men jag tror inte den är det. Den kunde också vara sedd i verkligheten, — men det kan den inte vara. Den är till hälften verklighet, till hälften dröm och jag vet inte hur den blivit hel som syn:

Ett klart, rörligt hav och långt borta en kust med vita hus, kanske också palmer och andra träd, ja, troligen, men det är för långt bort att man skulle kunna urskilja detaljerna.

Nära där jag står, antagligen på ett däck, vid en reling, är havet levande, klart, rörligt men i långsam dyning, inte i det oroliga glitter som hör Norden till. Det är snarare beslöjat och glänsande, liksom överdraget med nyanser av luft, ljus, aftonljus, lugnt men

levande, helgjutet och ändå föränderligt.

Kustens vita hus glänser intensivt, som om solen för ögonblicket var starkare därborta. Husen ligger dels enstaka, dels i klungor eller där kusten är bergigare, staplade på varandra i några trappsteg. Men det är en på det hela taget låg kust.

Dessa samlingar av hus kan vara städer, små hamnstäder eller bara fiskarsamhällen. Men de ligger i det förflutna. Avståndet från där jag står och dit är inte mätbart i sjömil, bara i rumstid. Därför finns det ingen möjlighet att komma dit, att landstiga. Det är inte mera märkvärdigt än att ljuset från stjärnorna som just nu når oss är gammalt, mycket gammalt.